

falde Kommunen til Byrde, ikke kan anses for tilstrækkelig Grund til at nægte vedkommende Indfødsret“.

Man vil heraf se, at baade Folketinget og Landstinget enigt har hævdet det Synspunkt, at den Omstændighed, at en Ansøger om Indfødsret var fattig, havde faaet nogen Understøttelse af det offentlige og muligvis ogsaa i Fremtiden vilde være nødsaget til at søge Understøttelse af det offentlige, ikke paa nogen Maade skulde være til Hinder for, at vedkommende kunde faa Indfødsret. Man skulde derfor tro, at Venstre fremdeles vilde hævde denne Synsmaade, fordi det navnlig var Venstre her i Folketinget, der gennem Aarene som det førende Parti fremsatte Kravet og gennemførte det overfor Højre i det andet høje Ting. Men nu ser man det mærkelige, at efter at Højre har maattet aflevere Ledelsen i Landstinget til Venstre, optager Venstre Højres tidligere hævdede Standpunkt og Krav og fremfører dem endog med forøget Styrke, saa at de Regler, der i Aar er krævede i det andet høje Ting for Indfødsrets Givelse, er betydeligt skærpede i Forhold til de Regler, der i tidligere Tid er krævede af Højre. Venstre maa altsaa fuldkommen have forandret sin Opfattelse paa dette Punkt. Dette er saa meget mærkeligere, som der ret beset ikke foreligger det fjerneste, der begrunder en Ændring i den Kurs, Rigsdagen hidtil har fulgt, hvilket jeg skal tillade mig at godtgøre. Det gennemsnitlige Tal af Ansøgere, der i de sidste 10 Aar har opnaaet Indfødsret her i Landet, er 523. I Aar er der paa Indfødsretslovsforslaget, som her foreligger til Behandling, opført 657 Personer. Dette Tal er altsaa noget højere end Gennemsnittallet, men det er dog ikke det højeste Antal, der har været paa noget Lovforslag. I 1911—12 var Tallet 681, og det er altsaa ikke noget ekstraordinært højt Tal, der i Aar har søgt Indfødsret, i Forhold til tidligere Aar. Den overvejende Del af Ansøgerne om Indfødsret har i en Række af Aar været Svenskere, og Svenskere er ogsaa i Flertal paa Indfødsretslovsforslaget i Aar. Det hænger sammen med, at Svenskerne udgør den overvejende Del af de Udlændinge, der findes her i Danmark, og at Indfødsrets Meddelelse i høj Grad følger med Indvandringsforholdene. Men Statistikken viser, at Indvandringen fra Sverige er i Aftagende. Der findes færre svenskfødte Personer her i Danmark nu end for 20 Aar siden. I 1890 var der i Danmark 33,802 svenskfødte Personer, i 1911 var

der kun 33,212. Antallet er nedadgaaende, men dermed falder i Virkeligheden hele Landstingets Argumentation til Jorden. Man har nemlig i Landstinget, mærkværdigt nok, hævdet, at man i særlig Grad skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa de Ansøgere, der havde hjemme i vore Nabolande og da navnlig i Sverige. Man har hævdet, at den store Indvandring skyldtes vor sociale Lovgivning, at f. Eks. vor Alderdomsforsørgelse lokkede mindre velstillede Svenskere hertil, og at man som Følge deraf skulde stille skærpede Fordringer for at give Indfødsret.

Men de Beregninger, Landstinget har gjort, og de Argumenter, det har anvendt, er, naar man gaar dem nærmere efter, uanvendelige. Paa Lovforslaget er der i alt 318 Svenskere og Nordmænd, som kan kaldes for egentlig indvandrede, der er ganske vist flere, der søger om Indfødsret, men for de øvrige gælder det, at de er kommet her til Landet i en ganske ung Alder, de fleste af dem har danske Forældre og kan altsaa ikke regnes for egentlig indvandrede. Af disse 318, som af egen Drift er kommet herind, er ikke saa faa indvandret, før de naaede 20 Aars Alderen. For 170 af disse 318 foreligger der fulgyldige Oplysninger om, at de er indvandret, før Alderdomsforsørgelsesloven blev givet, og de kan derfor ikke være lokkede hertil af den. Tilbage er 148, og for 43 af disse foreligger der ikke bestemte Oplysninger om, hvornaar de er kommet hertil. Jeg har gennemgaaet Papirene for samtlige 43 og maa hævde, at de alle er kommet hertil før 1891, der kan blot ikke gøres nøjagtigt Rede for, paa hvilke Steder de har tjent i Aarene forud for det bestemte Aarstal, der er opført i deres Ansøgning om Indfødsret, men jeg vil, som sagt, hævde, at de er kommet hertil, før den egentlige sociale Lovgivning skabtes. Tilbage bliver 105 Personer, om hvilke man med Sikkerhed kan sige, at de er indvandret efter Alderdomsforsørgelseslovens Vedtagelse i 1891. Af disse 105 var imidlertid 65 under 21 Aar, da de indvandrede, og kun 20 var over 30 Aar, da de indvandrede, saa jeg tror nok, man med god Samvittighed kan sige, at den overvejende Del af disse Personer er indvandret hertil uden at have haft fjerneste Kendskab til, hvilke Goder de muligvis kunde opnaa, naar de blev 60 Aar gamle. Folk i 16—20 Aars Alderen tænker ikke paa, hvorledes den sociale Lovgivning er i det Land, de udvandrer til, i hvert Fald ikke den Lovgivning, de først kan komme